

SFS nr: **1957:668**

Departement/
myndighet: **Justitiedepartementet BIRS**

Rubrik: **Lag (1957:668) om utlämning för brott**

Utfärdad: **1957-12-06**

Ändring införd: **t.o.m. SFS 2012:573**

---

1 § Den som i en annan stat är misstänkt, tilltalad eller dömd för där straffbelagd gärning och uppehåller sig här i riket får efter beslut av regeringen utlämnas till den staten i enlighet med bestämmelserna i denna lag.

Lagen gäller inte om lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder eller lagen (2011:1165) om överlämnande från Sverige enligt en nordisk arresteringsorder är tillämplig i förhållande till den andra staten. Lag (2011:1166).

Förutsättningar för utlämning

2 § En svensk medborgare får inte utlämnas enligt denna lag.
Lag (2003:1158).

3 § Har upphävts genom lag (2003:1158).

3 a § Har upphävts genom lag (2003:1158).

3 b § Har upphävts genom lag (2003:1158).

3 c § Har upphävts genom lag (2003:1158).

4 § Utlämning får beviljas endast om den gärning för vilken utlämning begärs motsvarar brott, för vilket enligt svensk lag är föreskrivet fängelse i ett år eller mer. Har personen i den ansökande staten dömts för gärningen, får han utlämnas endast om påföljden utgör minst frihetsstraff i fyra månader eller annat omhändertagande på anstalt under motsvarande tid.

Skall utlämning ske till en annan stat för gärning som avses i första stycket, får utlämning till den staten samtidigt beviljas även för annan gärning som motsvarar brott enligt svensk lag.

Har personen i den ansökande staten dömts till gemensam påföljd för gärning som avses i första stycket första meningen och för annan gärning som motsvarar brott enligt svensk lag, får utlämning för gärningarna beviljas, om den gemensamma påföljden utgör minst frihetsstraff i fyra månader eller annat omhändertagande på anstalt under motsvarande tid.

Lag (2003:1158).

5 § För gärningar som nämns i de föreskrifter i 16 kap. brottsbalken som avser brott av krigsman eller i 21 kap. brottsbalken eller i lagen (1994:1809) om totalförsvarsplikt får utlämning inte medges, om inte annat följer av en internationell överenskommelse som är i kraft mellan Sverige och den ansökande staten.

Detta utgör inte hinder mot att, om gärningen även innefattar brott för vilket utlämning annars får ske, utlämna personen för det brottet. Lag (2004:1001).

6 § Utlämning får inte beviljas för ett politiskt brott.

Innefattar gärningen även ett brott som inte är politiskt, får utlämning beviljas för det brottet, om gärningen i det särskilda fallet övervägande har karaktären av ett icke politiskt brott.

Första stycket gäller inte om ett avslag på denna grund skulle strida mot en internationell överenskommelse som gäller mellan Sverige och den ansökande staten. Lag (2003:1158).

7 § Ej må den utlämnas, som på grund av sin härstamning, tillhörighet till viss samhällsgrupp, religiösa eller politiska uppfattning eller eljest på grund av politiska förhållanden löper risk att i den främmande staten utsättas för förföljelse, som riktar sig mot hans liv eller frihet eller eljest är av svår beskaffenhet, eller ock där icke åtnjuter trygghet mot att bliva sänd till stat, i vilken han löper sådan risk.

8 § Utlämning må ej beviljas, om den i särskilt fall på grund av den avsedda personens ungdom, hälsotillstånd eller personliga förhållanden i övrigt, med beaktande jämväl av gärningens beskaffenhet och den främmande statens intresse, finnes uppenbart oförenlig med

humanitetens krav.

9 § Har den som begäres utlämnad dömts för gärningen i den främmande staten, må utlämning ej beviljas, med mindre domen stödjes av utredningen och ej heller eljest föranleder allvarlig erinran.

Om dom angående gärningen ej meddelats i den främmande staten, skall framställningen om utlämning grundas på beslut om häktning, som meddelats av behörig myndighet i den främmande staten. I fråga om gärning, för vilken utlämning kan ske enligt 4 § andra stycket, må dock framställningen grundas på annan utredning. Framställningen må ej bifallas, med mindre sannolika skäl äro, att personen begått gärningen.

Genom överenskommelse med främmande stat må bestämmas, att i förhållande till den staten fällande dom eller sådant beslut om häktning som meddelats av domstol eller domare skall godtagas, om det ej i särskilt fall framgår, att domslutet eller häktningsbeslutet är uppenbart oriktigt. I sådan överenskommelse kan föreskrivas att dom, som har meddelats utan att den dömde har varit personligen närvarande vid förhandling i saken inför domstol, skall godtagas endast om den dömdes rättighet att försvara sig likväl kan anses ha blivit nöjaktigt tillgodosedd eller den dömde, enligt försäkran som den främmande staten lämnar i utlämningsärendet, har möjlighet att påkalla ny domstolsprövning som tillgodoser nämnda rättighet. Lag (1979:98).

10 § Har i fråga om den som begärs utlämnad här i riket meddelats dom beträffande det uppgivna brottet eller med stöd

av 20 kap. 7 § rättegångsbalken eller motsvarande bestämmelse i annan författning meddelats beslut att inte åtala för brottet, får utlämning för det brottet inte beviljas.

Utlämning får inte heller beviljas, om straff för brottet skulle vara förfallet enligt svensk lag.

Har fråga om ansvar för brottet prövats genom lagakraftätagande dom, meddelad i en annan stat än den som gjort framställning om utlämning, och är brottet förövat i den först nämnda staten eller har denna stat tillträtt den europeiska utlämningskonventionen den 13 december 1957 eller en överenskommelse som avses i 2 kap. 5 a § fjärde stycket brottsbalken eller har den staten slutit särskilt avtal med Sverige om utlämning för brott, får den som begärs utlämnad inte utlämnas för det brottet,

1. om han eller hon har frikänts från ansvar,

2. om han eller hon har förklarats skyldig till brottet utan att påföljd har ådömts,

3. om ådömd påföljd har verkställts i sin helhet eller verkställigheten pågår, eller

4. om ådömd påföljd har bortfallit enligt lagen i den stat där domen meddelats.

Tredje stycket gäller inte i fråga om brott, som har förövats i den stat som gjort framställning om utlämning eller mot denna stat eller menighet eller allmän inrättning i den staten, eller brott, som avses i 2 kap. 3 § 6 eller 7 brottsbalken, såvida inte lagföringen har skett på begäran av den stat som gjort framställning om utlämning eller efter det att den som begärs utlämnad har utlämnats från denna stat för lagföring.

Lag (2003:1158).

11 § Den som här i riket är åtalad för annat brott, för vilket är stadgat fängelse, eller som enligt dom mot honom skall undergå fängelse eller eljest omhändertagas på anstalt, må ej utlämnas så länge hindret betstår. Samma lag vare, om förundersökning inletts för brott som nyss nämnts.

Utan hinder av vad i första stycket sägs må utlämning äga rum för rättegång om den gärning som avses med den främmande statens begäran, på villkor att den utlämnade senare överlämnas till svensk myndighet enligt vad regeringen bestämmer. Lag (1975:292).

12 § Vid beviljande av utlämning skola i tillämpliga delar uppställas följande villkor:

1. Den som utlämnas må icke, utan särskilt medgivande enligt 24 §, i den främmande staten åtalas eller straffas för annat brott som begåtts före utlämningen eller, utom i fall som avses i 13 § andra stycket, utlämnas till annan stat, med mindre han underlåtit att, oaktat hinder ej mött, lämna landet inom fyrtiofem dagar efter rättegång och

undergående av straff eller annan påföljd som må hava ådömts honom för brott, varför utlämning ägt rum, eller återvänt dit sedan han lämnat landet.

2. Den som utlämnas må icke för brottet åtalas vid domstol, som endast för tillfället eller för särskilda undantagsförhållanden erhållit befogenhet att pröva mål av sådan beskaffenhet. Regeringen äger dock medgiva undantag från vad nu sagts, om det finnes förenligt med rättssäkerheten.

3. Den som utlämnas må ej för brottet straffas med döden.

I fall som avses i 5 eller 6 § skall särskilt angivas, att den som utlämnas icke må straffas enligt bestämmelse som avser brott av krigsman eller såsom för politiskt brott.

I övrigt uppställer regeringen de villkor som prövas erforderliga.

Lag (1975:292).

12 a § När det följer av en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige, får den som har utlämnats, utöver vad som följer av 12 § första stycket 1, åtalas eller straffas för annat brott som han eller hon har begått före utlämningen, om han eller hon har lämnat sitt samtycke till det.

Lag (2003:1158).

13 § Om två eller flera stater begära utlämning av samm person, skall, med hänsyn till beskaffenheten av brottet eller brotten, tiden och

platsen därför, framtällningarnas tidsföljd, hans nationlitet och hemvist samt övriga omständigheter, prövas till vilken stat utlämning bör ske.

När framtällningarna avse olika brott, må föreskrivas, att den som utlämnas till en stat skall från den staten vidare utlämnas till annan stat på villkor som besätmts enligt 12 §.

Förfarandet

14 § En framtällning om utlämning skall göras skriftligen. Den får översändas per telefax eller, efter överenskommelse i det enskilda fallet, på annat sätt. Framtällningen skall ges in till Justitiedepartementet.

Vid framtällningen skall fogas avskrift av häktningsbeslut eller dom som åberopas eller, i fall som avses i 4 § andra stycket, annan utredning på vilken framtällningen grundas. I den mån det inte framgår av nämnda handlingar, skall uppgift lämnas om personens nationalitet och hemvist, brottets beskaffenhet, tid och plats för brottet samt i den ansökande staten tillämpliga straffbestämmelser. Signalement skall om möjligt lämnas. Lag (2001:612).

15 § Innan regeringen meddelar beslut i anledning av framtällningen, skall yttrande avges av riksåklagaren. Har inte den som avses med framtällningen samtyckt till att han utlämnas, skall ärendet dessutom prövas av högsta domstolen. Är det uppenbart att framtällningen ej

bör bifallas, skall den dock omedelbart avslås. Lag (1981:1090).

16 § Riksåklagaren skall till grund för sitt yttrande verkställa erforderlig utredning enligt vad som gäller vid förundersökning i brottmål.

Riksåklagaren eller åklagare som verkställer utredningen får under utredningen begära kompletterande information av behörig myndighet i en annan stat om den andra staten tillåter det.

Om tvångsmedel gäller vad som i allmänhet är föreskrivet för brottmål. Beslut av rätten gäller tills vidare intill dess ärendet har avgjorts eller, om utlämning beviljas, intill dess denna har verkställts. Finner Högsta domstolen att det finns hinder mot utlämning enligt 1-10 §§, upphör dock beslutet genast att gälla. Föreligger sådant hinder mot utlämning som avses i 11 § första stycket, gäller beslutet inte under tid då personen med anledning av misstanke om brott som där avses är berövad friheten som anhållen eller häktad eller undergår fängelsestraff eller på annat sätt är omhändertagen på anstalt.

Beslut om tvångsmedel kan meddelas även efter det att utlämning har beviljats.

Rättens beslut i fråga om tvångsmedel överklagas till Högsta domstolen utan inskränkning till viss tid.

Den som hålls häktad i utlämningsärendet kan begära att ny

förhandling skall äga rum inom tre veckor från det att beslut senast har meddelats. Lag (2003:1158).

17 § Sedan utredningen avslutats, överlämnar riksåklagaren ärendet jämte sitt yttrande till högsta domstolen. Har den som avses med framställningen samtyckt till att han utlämnas, skall ärendet jämte yttrande i stället överlämnas till regeringen. Lag (1981:1090).

18 § Högsta domstolen prövar, huruvida utlämning kan lagligen beviljas enligt vad i 1-10 §§ sägs.

Om det finnes erforderligt, skall förhandling hållas. Förhandling må ej vägras, med mindre tidigare förhandling måste anses tillfyllest eller saken finnes uppenbar. Oaktat ärendet anmälts hos högsta domstolen, skall fråga om tvångsmedel prövas av underrätt, om ej högsta domstolen förordnar annat. I övrigt gäller om ärendets handläggning vad om brottmål i allmänhet är stadgat. Ersättning åt offentlig försvarare, vittne eller annan som hörts i ärendet skall stanna på staten, om det inte finns särskilda skäl för att den skall återbetalas av den som begärs utlämnad. Lag (1996:1628).

19 § Har upphävts genom lag (1980:182).

20 § Sedan Högsta domstolens beslut meddelats, anmäles ärendet för regeringen. Om Högsta domstolen funnit hinder mot utlämning möta enligt 1-10 §§, må framställningen icke bifallas. Genom överenskommelse med främmande stat må dock bestämmas att, om hinder ansetts möta enligt 8 eller 9 §,

frågan skall kunna hänskjutas till internationell skiljedom.

När utlämning beviljas skall den tid utsättas, inom vilken den ansökande staten skall hämta den som skall utlämnas. Tiden får inte utan synnerliga skäl överstiga en månad från det att den ansökande staten har fått del av beslutet.

Beslutet om utlämning verkställs av polismyndigheten. Om den som skall utlämnas är på fri fot, får han eller hon, om det är nödvändigt för att utlämningen skall kunna genomföras, omhändertas och tas i förvar av polismyndigheten, dock längst under fyrtioåtta timmar. Lag (2003:1158).

21 § Vid beviljande av utlämning må regeringen förordna, att föremål som tagits i beslag skall överlämnas till den främmande staten; och må därvid stadgas de förbehåll som av hänsyn till enskild rätt eller ur allmän synpunkt finnas påkallade. Lag (1975:292).

22 § Regeringen eller justitiedepartementet beslutar om ersättning av allmänna medel till offentlig försvarare för arbete hos regeringen. Lag (1992:109).

Tvångsmedel i avvaktan på en framställning om utlämning

23 § Den som i främmande stat är misstänkt, tilltalad eller dömd för brott, vilket enligt denna lag kan föranleda utlämning, får på begäran av behörig myndighet i den främmande staten eller med anledning av en där utfärdad efterlysning omedelbart anhållas eller åläggas reseförbud

eller anmälningsskyldighet av åklagare enligt vad som i allmänhet gäller om brottmål. Beslag får också ske i sådant fall.

Beslut om användning av tvångsmedel skall utan uppskov anmäls hos rätten, som skyndsamt efter förhandling enligt vad om brottmål är stadgat prövar åtgärden samt, om anhållande eller reseförbud eller anmälningsskyldighet skall bestå, genast underrättar chefen för Justitiedepartementet därom. Finner denne, att hinder mot utlämning föreligger eller att utlämning eljest ej bör ske, har han att utverka regeringens förordnande om upphävande av åtgärden. I annat fall skall den främmande staten genom Justitiedepartementets försorg underrättas om åtgärden. Därvid skall anges viss av chefen för Justitiedepartementet bestämd tid, inom vilken framställning om utlämning skall göras. Denna tid får inte vara längre än fyrtio dagar från den dag personen anhölls eller reseförbud eller anmälningsskyldighet meddelades enligt första stycket. När en framställning om utlämning kommer in, skall Justitiedepartementet genast underrätta den myndighet som först meddelat beslut om åtgärden. Sådan underrättelse skall även lämnas, om en framställning om utlämning inte kommer in inom utsatt tid.

Talan får inte föras mot rättens beslut. Den som anhållits eller underkastats reseförbud eller anmälningsskyldighet får dock för prövning, om åtgärden skall bestå, begära ny förhandling inom tre veckor från det beslut senast meddelats.

Har en framställning om utlämning av den som är anhållen eller underkastad reseförbud eller anmälningsskyldighet inte gjorts inom den

enligt andra stycket bestämda tiden, skall den anhållne frigges eller beslutet om reseförbud eller anmälningsskyldighet hävas. Detsamma gäller när en frimställning avslås enligt 15 §. Om den anhållne i annat fall inte frigges, skall framställning avlåtas till rätten om hans häktande senast på åttonde dagen efter den, då riksåklagren fick del av utlämningsframställningen. Görs inte framställning som nu har sagts, skall den anhållne omedelbart frigges. Lag (2000:567).

Övriga bestämmelser

24 § Utan hinder av villkor som uppställts för utlämning äger regeringen på framställning av den främmande staten medgiva, att den som utlämnats må ställas till ansvar för annan före utlämningen förövad gärning än den, för vilken utlämning skett, eller utlämnas till annan stat. I fråga om sådan framställning skall i tillämpliga delar gälla vad som är stadgat angående framställning om utlämning.

Medgivande må lämnas allenast om, såvitt handlingarna visa, utlämning för gärningen kunnat lagligen äga rum.

Framgår av inkomna handlingar, att framställningen icke kan lagligen bifallas, eller finner regeringen eljest anledning att icke villfara framställningen, skall den omedelbart avslås. I annat fall prövas frågan av högsta domstolen, om inte den som avses med framställningen har medgivit denna. Finner högsta domstolen att hinder möter, får framställningen inte bifallas. Lag (1981:1090).

25 § Sedan framställning om utlämning gjorts, må ej åtal för det

uppgivna brottet väckas, såvida icke framställningen avslagits.

Beviljas utlämning sedan åtal väckts, skall detta förhållande anses utgöra rättegångshinder i brottmålet. Lag (1975:292).

26 § Chefen för Justitiedepartementet får medge, att den som av en stat utlämnas till en annan stat får föras genom riket, om denne inte är svensk medborgare och det inte heller annars finns synnerliga skäl mot det. Framställning om detta ges in till Justitiedepartementet.

Har tillstånd meddelats enligt första stycket får polismyndigheten, om det är nödvändigt för att transporten ska kunna genomföras, omhänderta och ta i förvar den som utlämnas, dock längst under fyrtioåtta timmar.

När tillstånd till transport begärs i fråga om någon som utlämnas till en medlemsstat i Europeiska unionen, Island eller Norge tillämpas 8 kap. 2 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder i stället för första och andra styckena. Lag (2011:1166).

26 a § Har utlämning till Sverige skett för rättegång här i landet, på villkor att den som utlämnats senare återförs till den andra staten, skall polismyndigheten på den ort där rättegången har ägt rum se till att den som har utlämnats återförs.

Om den som skall återföras är på fri fot får han eller hon, om det är nödvändigt för att återförandet skall kunna genomföras, omhändertaras och tas i förvar av polismyndigheten, dock längst under fyrtioåtta timmar. Lag (2003:1158).

26 b § Om det vid en transport som avses i 26 § sker en oplanerad mellanlandning i Sverige, ska tillstånd till transport enligt den paragrafen begäras, för det fall transporten inte fortsätter inom tjugofyra timmar från landningen. Tillstånd till transport ska begäras inom nittiosex timmar från landningen.

Polismyndigheten får, om det är nödvändigt för att transporten ska kunna genomföras, omhänderta och ta i förvar den som utlämnas, dock längst till dess en begäran om tillstånd till transport har prövats. Om tillstånd till transport inte begärs inom den tid som anges i första stycket, ska personen omedelbart friges.

Om tillstånd till transport meddelas, gäller därefter 26 § andra stycket. Tidsfristen ska räknas från det att tillstånd meddelats.

När transporten avser någon som utlämnas till en medlemsstat i Europeiska unionen, Island eller Norge tillämpas 8 kap. 2 § lagen (2003:1156) om överlämnande från Sverige enligt en europeisk arresteringsorder i stället för denna paragraf.

Lag (2011:1166).

27 § Regeringen tillkännager de internationella överenskommelser som avses i denna lag. Lag (2003:1158).

28 § Har upphävts genom lag (2003:1158).

29 § Har upphävts genom lag (2003:1158).

30 § Har upphävts genom lag (2003:1158).

31 § Har upphävts genom lag (2003:1158).

32 § Har upphävts genom lag (2003:1158).

33 § Har upphävts genom lag (2003:1158).

34 § Har upphävts genom lag (2003:1158).

35 § Har upphävts genom lag (2003:1158).

36 § Har upphävts genom lag (2003:1158).

37 § Har upphävts genom lag (2003:1158).

38 § Har upphävts genom lag (2003:1158).

39 § Har upphävts genom lag (2003:1158).

40 § Har upphävts genom lag (2001:612).

Övergångsbestämmelser

1957:668

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1958. Genom lagen upphäves lagen den 4 juni 1913 (nr 68) angående utlämning av förbrytare.

Har framställning om utlämning gjorts före nya lagens ikraftträdande men ej blivit dessförinnan slutligen prövad, skall frågan prövas enligt nya lagen. Beträffande förfarandet i ärendet må dock äldre lag tillämpas.

Bestämmelser i överenskommelse med främmande stat, som för Sveriges del är gällande vid nya lagens ikraftträdande, skola lända till efterrättelse även om de avvika från vad lagen stadgar.

1975:292

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1975.

Bestämmelser i överenskommelse med främmande stat, som för Sveriges del är gällande vid lagens ikraftträdande, skall lända till efterrättelse även om de avviker från vad lagen föreskriver.

1982:227

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1983. För fall då en framställning om utlämning har kommit in före ikraftträdandet tillämpas dock 16 § i sin äldre lydelse.

1997:209

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer. Lagen får sättas i kraft i förhållande till någon eller några av Europeiska unionens medlemsstater.

1999:746

Denna lag träder i kraft den 1 oktober 1999 i förhållande till Tyskland och Spanien.

2000:701

Denna lag träder i kraft den 27 september 2000 i förhållande till Österrike och Nederländerna.

2001:758

Denna lag träder i kraft den 6 november 2001 i förhållande till Luxemburg.

2002:234

Denna lag träder i kraft den 13 maj 2002 i förhållande till
Storbritannien och Nordirland.

2002:722

Denna lag träder i kraft den 14 oktober 2002 i förhållande till
Belgien.

2003:1158

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2004.

2. Äldre bestämmelser gäller fortfarande för ärenden om
utlämning som har inletts vid ikraftträdandet.

3. Äldre bestämmelser gäller i förhållande till en stat som den
1 januari 2004 var medlem i Europeiska unionen och som när
ärendet inleds inte har genomfört rådets rambeslut 2002/584/RIF
av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och
överlämnande mellan medlemsstaterna¹³, dock endast om ärendet
har inletts före den 1 januari 2005.

2011:1166

1. Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer. De
nya bestämmelserna får sättas i kraft vid olika tidpunkter.

2. Äldre bestämmelser gäller för ärenden om utlämning som har

inletts före ikraftträdandet.